

Problemet i dette lovforslag er naturligvis, at hver gang man har problemer med at definere, hvad disse PSO'er skal bestå af, så ender det i nogle bemyndigelser til ministeren, og det må give mange aktører i det utrolig velfungerende danske energisystem kolde fornemmelser langt ned af rygraden med hensyn til, hvad disse bemyndigelser så kan bruges til.

Ligger der måske i disse bemyndigelser noget, der går langt videre, end hvad vi tidligere har diskuteret her fra talerstolen? Det fortæller L 239 intet som helst om. Så det eneste, vi kan sige, er, at når vi en dag når til målsnoren, er det i hvert fald et lovforslag, der giver anledning til, at vi nøje følger, hvad der foregår.

Jeg må sige, at der er elementer i lovforslaget, som vi i Venstre er klart utilfredse med, og hvor vi synes, man ikke går nær langt nok, og det er i nr. 7 om § 9 d, hvor grænsen sættes ved 100 GWh – som for hr. og fru Danmark altså er 100 mio. kWh. Det er minimumsgrænsen for, at et selskab kan komme ud på markedet og agere, og det betyder så, at kun 4-5 danske virksomheder får denne mulighed.

Og dér vil jeg godt sige allerede nu, at Venstre vil foreslå en lavere grænse. Ministeren har også klart gjort opmærksom på, at der er flere af EU's medlemslande, der går ind for langt lavere grænser, og Venstre vil altså foreslå, at grænsen bliver sat ved 50 GWh, således at vi får et større materiale at gøre vores indledende erfaringer på.

Man kan i øvrigt sætte spørgsmålstegn ved, om der i det hele taget behøves en nedre grænse, og det er sagt med meget stor saglighed og alvor, for det er vel egentlig kun i den sidste ende et spørgsmål om, hvordan PSO'erne bliver administreret.

Jeg kan godt se, at det vil give en del administrativt kaos og panik ude i marken, men jeg må dog alligevel opkaste dette spørgsmål: Er der overhovedet brug for nogen nedre grænse? Hvad ville der ske, hvis ikke man havde nogen? Men det spørgsmål kan vi jo også få belyst under udvalgsarbejdet.

Vi finder det også kritisabelt, at man i et lovforslag om liberalisering arbejder med et begreb, der hedder »pr. forbrugssted«, og senere skal vi derfor også have at vide, hvad man forstår ved et forbrugssted, og hvilke afstandsgrænserne der er, for at en virksomhed kan blive betragtet som et forbrugssted. Hvor mange kilometer taler vi om? Er det sådan, at Danisco nu skal nedlægge tre sukkerfabrikker og placere dem ét sted for at komme i betragtning her?

Jeg tror, der meget hurtigt vil ske en kollaps her, som vil gøre, at grænsen må sættes drastisk ned. Det er helt urimeligt, at danske koncerner, som har fordelt arbejdspladserne ud over landet – selv i Nordjylland har man lagt fabrikker – når de skal kigge på deres energimuligheder, nu vil begynde at overveje, om de ikke skal lægge enhederne samlet, således at de kan komme i betragtning inden for de rammer, som ministeren her fastsætter.

Jeg synes, det er et meget uheldigt signal at sende til dansk industri og dansk erhvervsliv i almindelighed, og det vil selvfølgelig også give anledning til stærk kritik.

Jeg må også sige, at miljø- og energiministeren i L 239 derudover foretager den meget gammelkendte øvelse, som går ud på at blande æbler og pærer sammen, og dermed bliver noget af det for mig at se til en usmagelig gang frugtgrød. Man putter for det første nogle nye begreber om beskyttelse af miljøet ind i ændring nr. 9 – hvad de så måtte dække, det står ikke nærmere defineret, og det er jo en bred formulering, der kan bruges til hvad som helst – og så beslutter man også at tage sig en bemyndigelse til, så ministeren kan påbyde et kabel mellem det jysk-fynske område og det sjællandske område. Man er altså lige ved at spørge sig selv, hvorfor man ikke tager hele udviklingsafdelingen af dansk elforsyning ind under sin egen hat. Nogle af de ting, som jeg er noget nervøs for, er som sagt, når man i liberaliseringsforslag begynder at tage andre ting ind, som egentlig er liberaliseringen fuldstændig uvedkommende.

Hvad angår kabler ligger der måske et eller andet ønske om, at Danmark ikke må producere mere el, end vi selv skal forbruge. Jeg er dybt uenig i den indstilling til den danske energisektor. Når vi er dygtige til at lave energi og laver den billigt og miljørigtigt, er det klart en eksportartikel på linje med svinekød og alt muligt andet. Vi har gode muligheder, for vi har en god teknologi, vi har nogle dygtige folk, og derfor kan jeg ikke forstå, at man prøver at afgrænse en dansk elproduktion til at være noget, der har med det danske forbrug at gøre, når vi i øvrigt er så skrappe til at lave det.

Til sidst må jeg sige, at jeg fornemmer, at alle disse beføjelser, ministeren har givet sig selv, de bemyndigelser, ministeren har taget, også har spillet Konkurrencerådet af banen. Det bliver svært at få den gennemsigtighed, der dér kunne være et signal til erhvervslivet.